SENTINELA

ANUL IV, Nr. 47
21 Noemvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

Camaraderia romàno-germană pe front. — Ultimul Comunicat al Ministerului de Războiu ne spune la sfârşit că pe frontul Crimeei „camaraderia de arme romàno-germană şi încrederea reciprocă sunt excelente". Într'adevăr, legătura sufletească dintre ostaşii români şi germani a fost nesdruncinată, dela începutul cruciadei antibolşevice şi până astăzi, înfăţişând temeiul luptelor de acum şi chezăşia victoriei finale.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

COMUNICAT

Din ordinul d-lui Mareșal Ion Antonescu, ministrul de războiu, generalul Pantazi, a inspectat trupele din Crimeea, în zilele de 4, 5, 6, 7, 8, 9, 1o și 11 Noemvrie a. c.

Au fost văzute cea mai mare parte din comandamentele, trupele și serviciile care se află în Crimeea și în luptă pe frontul dela Perekop.

Starea morală, fizică și echiparea oamenilor se prezintă în condițiuni foarte bune.

Echipamentul de iarnă în mare parte distribuit.

Camaraderia de arme româno-germană și încrederea reciprocă, excelente.

Cruzimea bolșevicilor

In reg.unea dela Nord-Est de Gomel, trupe.e germane au capturat zilele acestea un ordin secret, prin care conducerea sovietică ordonă ca prizonierii germani, care refuză să facă declarații cu prilejul interogării lor, să fie imed.at împușcați.

Acest ordin sovietic a fost acum confirmat de către căpitanul sovietic, acum căzut în captivitate, Paul Borissov. El a declarat că ordinul a fost făcut cunoscut în ziua de 27 Octomvrie ofiterilor din regimentul său.

El spune că mijloacele de transport în Uniunea Sovietelor au atât de mult de suferit de pe urma luptelor ce durează de luni de zile, încât numai cu foarte mari greutăți pot fi aduse până în liniile înaintate alimentele trebuitoare. Ordinul de împușcare trebue de aceea să îngăduie sovieticilor să se scape de prizonierii germani.

Puținii prizonieri germani care, în cea mai mare parte răniți, au căzut în mâinile sovieticilor, sunt o povară insuportabilă într'o vreme în care Sovietele, în urma imenselor pierderi grele din ultimele luni, deabia pot avea grijă de proprii lor răniți.

Noi voluntari cer să plece pe front

Așezată la drumuri de răscruce, România, prin poziția ei geografică, a fost dealungul secolelor zidul de care s'a isbit toate năvălirile barbare. Pentru menținerea creștinătății au luptat strămoșii noștri veac după veac. Azi, ca întotdeauna, România este la postul ei de veghe, păstrătoarea tradițiilor și civilizației, scutul credinții și apărătoarea crucii. Războiul pe care-l purtăm de mai bine de doi ani, în contra Rusiei Sovietice, se încadrează în misiunea noastră istorică. Poporul român, conștient de rolul lui în această adâncă ciocnire de idei și de masse care caracterizează actualul războiu mondial, a pășit la luptă cu avântul și entuziasmul cunoscute. Nimic nu e mai natural deci decât mulțimea de voluntari care se adresează zilnic d-lui Mareșal Antonescu, cerând trimiterea lor pe front. Poporul român vrea să lupte și această voință și-o exprimă în mod hotărît și respicat.

Din toate colțurile țării, din orașe mari, din sate îndepărtate, roiesc cererile voluntailor, dornici să-și îndeplinească o clipă mai devreme datoria lor către Țară și Neam.

In cursul lunei Octomvrie, nu mai puțin de 131 de asemenea voluntari s'au adresat Cabinetului Militar al Conducătorului Statului. Din acest număr sunt 26 tineri încă neinstruiți, 86 fac parte din cadrele armatei, zece sunt ieșiți din elementele armatei, iar nouă sunt femei.

E impresionantă nu numai cifra acestor cereri, dar și diversitatea lor.

Din toate vârstele, din toate clasele sociale, din toate ținuturile țării, tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, toți conștienți de misiunea noastră în făurirea Europei de mâine și de țelurile noastre în apriga luptă ce ducem peste hotare, au răspuns, înainte de a fi solicitați sau după ce și-au făcut pe deplin datoria, la chemarea țării.

Printre cererile primite de Conducătorul Statului, sunt și unele demne de a fi subliniate. De pildă, căpitanul Cassanova Salustius, deși în vârstă de 63 de ani, care a luptat vitejește în războiul pentru Intregirea Neamului și în cel de azi, cere cu insistență, să fie iar trimis pe front, declarând: „Sunt în plină vigoare și am posibilitatea tocmai prin experiența mea și cunoștințele mele să aduc servicii prețioase Armatei noastre, în cursul acestui războiu“. *Făcând apel la înalta buna voință a Domnului Mareșal, roagă să fie acceptat să-și continue voluntariatul,* „până la sfârșitul războiului, cu completa victorie a aliaților noștri, de care sunt ferm convins“.

Sau, cât de bărbătească și de hotărîtă e cererea tânărului sergent major Bartoș Petre, în vârstă de 22 ani, refugiat din Cluj, care, după ce și-a îndeplinit cu prisosință datoria pe front, de unde a fost evacuat pentru boală, socotește că trebue să plece din nou „acolo departe“. *lângă camarazii lui.* „Doresc... să fiu repartizat la orice regiment de antiaeriană, însă să fiu în primele linii. Numai acolo mă voiu simți cu adevărat fericit“. *scrie sergentul major Bartoș Petre, adăugând:* „Am luat 30 zile concediu medical, mă mulțumesc numai cu 10 zile, numai să fiu trimis pe front“

E impresionantă petiția preotului econom stavrofor Luncanu Traian, parohul bisericii Sf. Ilie, din Botoșani, care cere cu insistență să fie trimis la una din unitățile operative de pe front. „Imi fac cu prisosință datoria pe frontul intern, dar toate strădaniile mele de aci le consider atât de mici față de jertfa sublimă a acelora ce poartă cu atâta vitejie drapelele țării“.

Și toate celelelate cereri sunt deopotrivă de însuflețite și de semnificative.

400 voluntari germani au plecat în armata „SS“

Duminică, 14 Noemvrie, au părăsit orașul Mediaș 400 de voluntari din rândurile tineretului german, bacalaureați din acest an școlar. O companie de onoare română și una germană au participat la serbarea dată. In numele Marelui Stat Major, d-l comandor Istrati s'a adresat tinerilor voluntari cu cuvintele următoare:

„Tineri camarazi, Voluntari SS!

„Prietenia de arme dintre poporul german și cel român primește astăzi prin nobilul vostru gest de înrolare ca voluntari în armata SS a Fuehrerului pecetea frăției.

„Voi, tineri camarazi, ați înțeles importanța și gravitatea zilelor ce trăim. Ați înțeles că, un singur om, o singură baionetă lipsă pe front, o singură zi de întârziere, pot înlesni dușmanului cotropirea țărilor noastre, a acestor țări frumoase și civilizate, care apără astăzi Europa contra barbariei asiatice. Ați înțeles că dușmanului acesta nu i se poate opune decât credința neclintită în victorie. Ați înțeles că milioanelor de năvălitori nu li se pot opune decât pepturile voastre tinere și entuziaste. Camarazi! Lupta ce o ducem este grea, este o luptă pe vieață și pe moarte, fiindcă de sfârșitul ei depinde libertatea, depinde însăși vieata popoarelor ce luptă contra bolșevismului rusesc. Fuehrerul Hitler v'a chemat la luptă. Ați răspuns cu entuizasm tineresc, ați răspuns toți ca unul singur. Credința aceasta a noastră a tuturor românilor, în Regele Mihai și Mareșalul Antonescu va face zid de nepătruns în contra acelor care vor să ne înfrângă, contra acelor care vor să facă din noi popoare de sclavi“.

„Sclavi noi nu suntem și nu putem fi nici odată, fiindcă avem conștiința forței noastre sufletești, fiindcă avem conștiința dreptului nostru, fiindcă avem forța materială să rezistăm și să învingem.

„Camarazi,

„Ziua aceasta de 14 Noemvrie 1943 să vă rămână viu întipărită în suflet, fiindcă este ziua când ați pus o piatră la temelia Europei de mâine, Europa, care va fi un pământ al libertății și al egalității al tuturor popoarelor.

„Și acum, într'un singur gând, într'un singur glas să strigăm: Să trăiască și să înflorească țările noastre! Să trăiască Maiestatea Sa Regele Mihai! Să trăiască Fuehrerul Adolf Hitler! Să trăiască Mareșalul Ion Antonescu.

„Să vă înapoiați sănătoși, copii“.

Conducătorul Grupului etnic german a adresat și el cuvinte calde de rămas bun către vountari, accentuând că ei vor lupta în cadrul armatei germane pentru libertatea poporului german și român.

Generalul german Lorenz amintește că Grupului etnic german din România i s'a dat ocazia de a lupta în rândurile armatei germane SS umăr la umăr cu armata glorioasă română pentru libertatea europeană, conform înțelegerii între Fuehrer și Mareșalul Antonescu. Pe când Anglia trimitea mercenari și popoare plătite, pe care pe urmă le trăda, Germania sacrifică sângele său cel mai bun. Germania și aliații ei nu se luptă pentru oarecare avantaje economice, ci pentru libertatea lor.

Serbarea s'a încheiat cu Imnul Regal Român și cel German și cu un „ura“ pentru Maiestatea Sa Regele Mihai I, pentru Mareșalul Antonescu și pentru Fuehrerul Adolf Hitler.

„CUNOAȘTE-TE pe tine însuți!“

Un mare filozof a spus această vorbă înțeleaptă:

„Cunoaște-te pe tine însuți“!

Să vorbim deci puțin despre cugetele noastre, din care pornesc faptele *noastre!*

Ce putere are cugetul nostru și cum lucrează el când săvârșim o faptă?

I. *Intâi, cugetul* ne spune *dacă fapta e bună sau rea. Știm ce e bine; — știm ce e rău.*

Ostașul știe că sentinela trebue să fie în tot momentul la postul său și că numai așa este bine; după cum știe că părăsirea postului e o faptă condamnabilă

II. *Dar cugetul* ne și îndeamnă *să facem ce este bine, sau* ne oprește *a săvârși răul.*

Cugetul este dar o putere lăuntrică, de care trebue să ascultăm.

Ostașul trebue să asculte numai de glasul cugetului, care îl îndeamnă la bine și să alunge cugetele care l-ar ispiti de a face vreun lucru rău.

III. *Dar puterea cugetului lucrează încă și* după ce săvârșim *fapta.*

După o faptă bună, cugetul — sau cunoștiința — ne dă o mulțumire sufletească, o răsplată, pentrucă ne simțim cu conștiința împăcată.

Ce frumos, ce bine este când soldatul are totdeauna conștiința împăcată că și-a făcut datoria!

Cine a făcut un rău, are remușcări, îl mustră conștiința.

S'au văzut oameni care s'au și spânzurat pentrucă au făcut o faptă rea, precum a făcut și Iuda dupăce a vândut pe Mântuitorul Hristos.

Cum putem să ne formăm cugetul pentru a fi gata numai spre cele bune și a fugi de tot ce e vătămător?

— prin ascultarea de sfaturile ofițerilor și a celor mai mari;

— prin mergerea la biserică și rugăciune spusă cu bună cuviință în fiecare zi;

— prin citirea de cărți și gazete bune;

— prin împrietenirea numai cu oameni de ispravă și cinstiți.

In acest chip, vom îndrepta tot mai mult faptele noastre pe făgașul cel bun și vom avea totdeauna cugetul curat, conștiința împăcată.

Preot maior ILIE DELEANU

MARȘ

Așează-ți, prietene, chipiul ștrengar, pe
o sprânceană
și fii gata de drum,
străbatem stepa ucraineană,
înzăpezită în coloane de scrum.

O părere, o umbră
ne-așteaptă, la crucea nopții, în ger,
ascultă, prietene, se aude, în cer,
o coloană de îngeri cum umblă

Pentru fiecare din noi coboară
o ramură, un svon, pe zăpadă, un buchet,
pentru fiecare fâlfâie, încet,
o flacără de comoară.

Așează-ți, prietene, chipiul, ștrengar, pe
o sprânceană
și calcă, peste veșnicie, greu.
Prin stepa ucraineană,
mărșăluim spre Dumnezeu.

MIHU DRAGOMIR

Regele nostru

Fiecare armată este condusă de anumite idei mari de anumite virtuți naționale care stau la baza întregei educații a poporului căruia aparține. Din aceste mari virtuți de bază decurge apoi marea datorie față de țară pentru fiecare soldat, pentru fiecare cetățean, armata fiind însăși națiunea.

Sufletul soldatului nostru este animat de trei mari virtuți, de trei lucruri care-i sunt specifice, precum specifice au fost și condițiunile politico-culturale în care s'a desvoltat și a trăit întreg poporul românesc și anume credința noastră strămoșească, iubirea de țară și nețărmurita dragoste și ascultare față de tron, față de Rege.

Ne oprim mai jos asupra ascultării și devotamentului nețărmurit al soldatului nostru față de Rege. Din acest punct de vedere, privim soldatul în două situații: singur și în massă, înglobat în unitate.

Luat aparte, singur, după tot trecutul nostru după toate manifestările sufletești ale românului, ale soldatului român, vedem că el nu numai că ține la șeful suprem al său, la Rege, dar este un neînfrânt dinastic. Pentru soldatul român, tronul este o instituție ocrotită de Dumnezeu, iar el este prin urmare un adevărat și credincios slujitor. Jurământul pe care soldatul îl depune, jurând supunere Regelui, este un jurământ nu din simple vorbe, ci este un jurământ de suflet. Soldatul când jură supunere Regelui, în adâncul său sufletesc este complet stăpânit de instinctul național și confundat cu însăși vieața neamului acestuia, care vrea să trăiască și să fie o cinste a geniului uman.

Dar luat în massă soldatul, este el tot atât de înfocat dinastic, nu se lasă târît de curente periculoase?

Aici păsim și o frumoasă chestiune de psihologie a massei.

Massa repede se depărtează dela calea bună, dacă nu i se dă un scop, un ideal către care să tindă prin unirea tuturor forțelor de care dispune, dacă în adâncul sufletului colectiv nu trăiește o ideie centrală în jurul căreia să se desfășoare întreaga vieață.

Sub impulsul unor puternice stări de sentiment sau de sugestie, mulțimea devine un tot sufletesc unitar; inșii ce alcătuiesc mulțimea aceasta, se contopesc în acest tot sufletesc. Atunci, mulțimea are nevoie de ceva călăuzitor, de o ideie, forță, bine și sugestiv formulată, are nevoie de un centru solid în jurul căruia, orice s'ar întâmpla, trebue să acționeze

In această ordine de idei armata noastră ca și întreg poporul românesc, în condițiunile istorice în care a trăit, prin sufletul său, în așa fel construit ca să simtă nevoia unui simbol instituit de însuși Dumnezeu pentru conducerea spre scopul înalt al vieții, întotdeauna a fost strâns adunată în jurul tronului, în jurul voevodului în trecut, în jurul Regelui azi, simbol al tăriei sale naționale.

Acest scump simbol a fost în permanență supremul șef al armatei și al țării.

Iată de ce la noi descompunerea armatei n'a prins și nici nu va prinde vreodată rădăcini, iată de ce, pe când în alte părți s'a produs acea faimoasă cascadă a tronurilor tronul nostru mai mult s'a întărit. Numai cine nu asistă la depunerea jurământului regimentelor noastre de eroi față de Regele lor scump, ca să vadă sclipirea sănătoasă din ochii soldaților și să le simtă entuziasmul de desăvârșită ascultare și bucurie sufletească, numai acela nu ar înțelege temeinica virtute națională, specifică soldatului nostru, dragostea nețărmurită față de tron și Rege.

Regele soldatului nostru, Regele nostru duce în spatele său toată gloria trecutului iar în suflet toate virtuțile voevozilor neamului acestuia. El este simbolul unității naționale. iar soldații aceștia care știu să moară pentru unitatea națională știu să se jertfească și pentru scumpul ei simbol.

Și această legătură de nedistrus între soldat și tron, ca un crez al vieții românești a rămas de veci fixată în ordinul de zi dat de marele Rege Ferdinand I după intrarea trupelor române în București:

„Prin luptele crâncene, prin vitejia ostașului român, armata a binemeritat dela Patrie; prin demnitatea lui în zile de grea încercare, prin încrederea în viitorul țării, poporul meu a câștigat stima lumii întregi, iar pentru mine și casa mea a isvorît, din bucuria și din suferințele împărtășite în comun, legătura care ne-a unit sufletul cu sufletul supușilor mei, cum mai tare nu se poate închipui.

In aceste momente am înțeles inima poporului român, am cunoscut puterea lui de rezistență și toate însușirile lui, care i-au permis să-și păstreze naționalitatea în cursul veacurilor, cu toate vremurile grele ce soarta îi rezervase. In aceste momente am câștigat convingerea că talpa țării, țăranul român și toți acei care muncesc și care cu brațul și sângele lor apărau pământul strămoșesc cu vitejia strămoșească, merită o solicitudine deosebită".

Iată una din chezășiile trăiniciei noastre naționale.

Lt.-col. N. VLĂDULESCU

Atât avem pe lume

Un tun, o baionetă și un plug...
Atât avem pe lume bogăție.
Cu ele ținem soarele pe glie,
Cu ele și al roadelor belșug.

O cruce și o piatră de hotar...
Atât avem sub bolțile sfințite,
Comori ce stau în suflet țintuite,
Din leagăn date pruncilor în dar.

O vatră și un susur de pârâu...
Atât ni-s dragi — și-atât ne este dorul,
Cât lungul vieții-și deapănă fuiorul,
Alăturea de spicul alb de grâu

O doină zisă 'n coajă de alun...
Atât avem în plâns și bucurie,
Un ghers duios de-alean și vitejie,
Un crez din crezul veacului străbun.

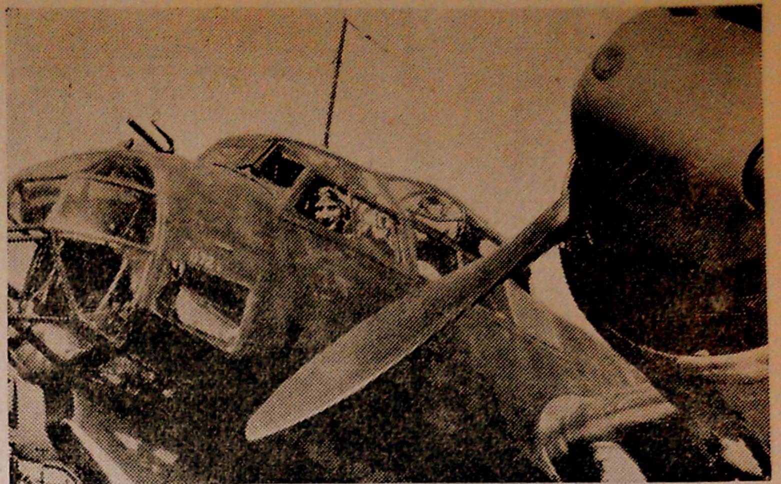
Un Steag și o Coroană de oțel...
Atât ne leagă strâns în hora sorții;
De dragul lor, prin granițele morții,
Noi trecem fără temere de fel.

Un drept de însuși cerul hărăzit.
Atât avem. Inscris e în diată,
Și pentru el — să afle zarea toată —
Vom sta zăgaz — pe veci nebiruit.

Atât avem și nu dăm nimănui
Comorile din veacuri adunate,
De-ar fi să vie neamurile toate,
Pe ape, prin văzduh, pe cărărui.

Atâta-i doar întregul nost belșug
Și-l vom păstra — o spunem, să se știe —
Cât timp avem de strajă pe moșie:
Un tun, o baionetă și un plug.

CONST ORENDI

Pilotul român gata de a pleca în misiune de bombardament la inamic

Frăția de arme româno-germană

Lumea se găsește astăzi aproape toată prinsă în hora de foc a războiului din care vor izbândi numai popoarele cu sufletul tare, a căror dreptate trebue să fie pe deplin înțeleasă de oameni și ocrotită de mâna lui Dumnezeu.

Neamul românesc, deși nu a umblat după deșarte cuceriri, a fost și el împins în această horă sângeroasă, după ce urgia dușmanilor ne-a încălcat hotarele. In fața năvalei din răsărit, ne-am ridicat până la unul ca să ne eliberăm pământul cotropit.

Alături pe frontul antibolșevic ne-am găsit dela început umăr la umăr cu poporul german de care ne-am legat cu o strânsă și credincioasă frăție de arme așa cum știe românul să se poarte cu prietenii bravi și cinstiți.

Niciodată nu se va putea scrie destul despre mărețele fapte de arme săvârșite laolaltă de ostașii români și germani, niciodată nu se va putea afla numeroasele dovezi care au consfințit legătura de sânge în decursul celor doi ani de lupte petrecute pe drumul luminos al biruinței comune.

Multe și frumoase sunt strălucitele mărturii ale frăției de arme româno-germane și în istoria acestui războiu ele vor cuprinde capitole întregi ce nu se vor putea șterge în vecii vecilor.

Din comunicatele germane asupra luptelor înverșunate din Crimeea, ne vin mereu episoade care măresc șirul luminos al dovezilor de camaraderie dintre ostașii români și germani.

Astfel mai zilele trecute un plotonier din aviația germană, aflând că un aviator român a căzut rănit în apropierea liniilor sovietice, s'a repezit vulturește cu avionul său, salvându-l. Pentru acest act de bravură, ministrul aviației românești a prins pe pieptul viteazului plotonier german, în numele țării, o înaltă decorație.

Fapte asemănătoare au fost săvârșite și de aviatorii români care au salvat vieața unor camarazi germani, aflați în primejdie.

Sunt prea numeroase aceste pilde ce se întâmplă zilnic pe front ca să le putem înșirui pe toate aici. Delà eroismul individual, până la acțiunea unităților întregi, colaborarea trupelor germane și române a fost desăvârșită, căutând să intervină unele în ajutorul celorlalte, oridecâteori se iveau momente critice cimentând astfel și mai puternic simțământul de prietenie al celor două armate aliate.

Trăind laolaltă, zi cu zi, în tranșeele răsăritului, luptând cu năvala nesfârșită a puhoaielor sau înfruntând crivățul iernilor rusești, soldatul german și cel român au avut prilejul să-și apropie sufletele, și învățând cu răbdare graiul celuilalt și-au împărtășit gândurile dragi și dorurile de acasă.

Astfel ostașul german s'a convins că și ostașul român este tot așa de brav ca și el; a aflat că are o istorie tot așa de glorioasă ca și el, — iar în sufletul românului dăinuie o comoară de cântece și frumuseți demne să figureze în civilizația europeană ca și arta poporului german.

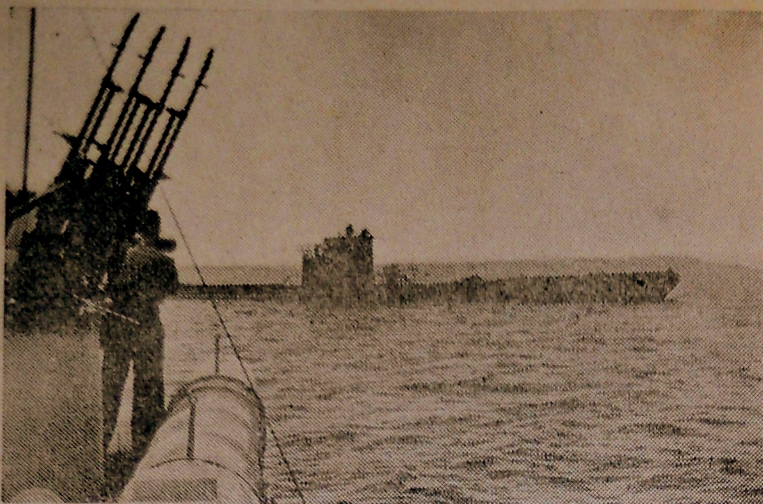
Sentimentul de camaraderie a crescut prin stima și dragostea născute în vieața de pe front, astfel că frăția de astăzi se va transforma în viitor într'o legătură de nesdruncinat pentru prosperitatea celor două popoare, menite să meargă alături într'o lume mai bună, întemeiată pe dreptate.

Astăzi, camarazii români și germani, călăuziți de același gând, luptă pentru apărarea Europei creștine.

Mâine, această frumoasă legătură sufletească ce s'a desvoltat printre gloanțe și obuze, va intra în legendă.

Atunci, urmașii noștri vor putea citi pe îndelete în cartea cronicarilor cum s'au cunoscut blonzii feciori de pe malurile Rinului cu brunii flăcăi dela gurile Dunării; iar strălucitele fapte de vitejie, săvârșite de strănepoții Niebelungilor împreună cu urmașii viforoși ai Dacilor vor fi cântate de poeți în poeme nemuritoare, pentru slava poporului german și român.

I. VALERIAN

Intâlnire între o vedetă rapidă germană și un submarin românesc

Poporul rus plânge

DUREREA UNEI DESPĂRȚIRI

Abia s'a svonit că armatele germane și române vor evacua Capul de pod Cuban, și iată că la comandamente e o îngrămădire neobișnuită de populație civilă. Toți cer să li se permită de a pleca din sate și orașe, pentru a se pune undeva, departe în spate, la adăpostul armatelor creștine... Foarte mulți solicită angajamente în industriile din apus și dreptul de a rămâne pentru totdeauna acolo.

In aceste părăsiri uriașe de sate și regiuni s'au produs adeseori scene zguduitoare când părinții s'au despărțit de copii, cei tineri au părăsit pe cei bătrâni sau bolnavi, frații valizi s'au despărțit de frații schilozi, în sfârșit întâmplări care îți mișcă sufletul și-ți umezesc ochii.

Iată una din acestea: plecarea locuitorilor din comuna Gortagaewskaja era pe sfârșite. Toți cei sănătoși sau care avuseseră mijloace de transport, se găseau acum departe pe drumul pribegiei. Clopotele bisericii, ridicată de o mare unitate de cavalerie română, vesteau în fiecare dimineață plecarea unui nou convoi. Și dangătul trist și tărăgănat al clopotelor se amesteca cu lacrămile bărbaților, cu bocetul femeilor și cu scâncetul copiilor, care se agățau de pulpana mamei și o întrebau: „unde mergem?“. Mai rămăsese în sat numai familia Avanesov, compusă din doi bătrâni care aveau un copil căsătorit, iar acesta la rândul lui avea trei copii. Bătrânul Avanesov era surd și orb de aproape 15 ani. In sufletul copilului său se dădea o luptă sfâșietoare: Să plece numai cu soția și copiii și să-și lase părinții aci sau să rămână și el cu ei. Mamă-sa plângea zi și noapte că nora și copilul nu o vor lua cu ei. O auzeam spunând că e destul de tare, că va îndura tot greul drumului, că le va da ajutor la copii și câte altele.

— „Moșul, zicea ea, trebue să rămână căci, fiind orb, mai mult ne încurcă pe drum; dar eu pentru ce să rămân aici?“ Când cei tineri s'au hotărît s'o ia cu ei fața i s'a înseninat deodată și a început să lege cu grabă micile boccelușe pe care aveau să le poarte fiecare în spate. Bătrânul Avanesov nu știa încă nimic!... Ocupația lui de totdeauna era să taie lemne cu un ferăstrău mic și ruginit, de parcă ar fi ispășit un blestem Dumnezeesc.

In dimineața hotărîtă plecării, când fiul său zdrobit de plâns și dureri, s'a aplecat și i-a spus la ureche că ei pleacă, bătrânul a rămas deodată acolo ca o stană, cu ochii ce nu mai zăreau nimic de atâția ani, pierduți în nemărginire. Ferăstrăul îi căzu din mână, mușchii feții începură să i se contracte des, ca la începutul izbucnirii în plâns două șiroaie de lacrămi își croiră drum prin barba stufoasă și murdară, apoi mâinile îi căzură moi pe lângă corp și glasul lui încet și tremurat, venit parcă dintr'un mormânt, n'a răspuns decât atât: „Bine. Măcar să scăpați voi. Eu sunt bătrân și n'o să mai trăiesc mult“.

Au trecut apoi fiecare și au sărutat mâna bătrânului orb, iar nevasta, oprindu-și c'o cârpă năvala lacrimilor, i-a sărutat pentru ultima dată ochii fără vedere strecurându-i în poală ceva mâncare.

Bătrânul a rămas încă mult în această stare. Din când în când împreuna mâinile cruce la piept, murmurând în șoaptă cine știe ce rugăciuni...

Intr'un târziu a început să taie din nou lemne, iar scârțâitul fierăstrăului său, monoton și trist, urmărea ca un cântec de jale pe toți ai casei care plecaseră!

D. B.

Scumpă Românie

Cât e de mândră glia ta bătrână,
Scăldată de belșug Dumnezeesc!
Și ce plăcut coboară dela stână
Copile dragi, cu zâmbet îngeresc!

Ce viers frumos revarsă ciocârlia,
De sus, din slava cerului senin,
Turnând în orice suflet bucuria
Și alungând din inimi orice chin!

Plăvanii ce-și ascultă blânzi stăpânii,
Trag carul ce trosnește de'ncărcat
Și scârțâe lin cumpăna fântânii,
Când se opresc din drum la adăpat.

Te port adânc în orișice simțire
Și'n minte te absorb ca un flămând.
Sunt copleșit de-o sfântă fericire
Când chipul tău măreț îl am în gând.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

ÎNAMICUL E VICLEAN

TU ÎNSĂ ÎL CUNOȘTI - NU TE ATINGE DE OBIECTELE GĂSITE ÎN DRUM

Un erou din artilerie: Lt. rez. Pană Secăreanu

La popasul de o sută de ani al artileriei române amintirile mă poartă pe câmpurile înverșunatelor lupte din Caucaz — unde tunarii noștri s'au învrednicit de cele mai mărețe fapte de vitejie, fiind nu numai trăgători neîntrecuți ci — adeseori — și tot atât de bravi luptători alături de camarazii lor din infanterie, cavalerie și vânătorii de munte.

Din rândurile acestor eroi ai artileriei — se desprinde ca un far luminos figura de neuitat a acelui care a fost locotenentul de rezervă Pană Secăreanu, avocat din Brăila, care s'a dăruit Patriei cu tot avântul vârstei sale încă tinere, căzând ca un viteaz cu zâmbetul pe buze — după ce își făcuse datoria cu prisosință și un curaj neprecupețit — demn de numele unui luptător adevărat cum a fost el.

Pană Secăreanu făcea parte dintre acele spirite superioare pentru care viața n'are nici un sens să fie trăită dacă nu este închinată idealurilor eterne ale Patriei. De aceea, când a isbucnit războiul dela Est — el s'a simțit mândru și fericit că avea prilejul să-și dea tributul de jertfă pentru înfrângerea celui mai neîmpăcat dușman al Neamului nostru.

Convins fiind astfel de misiunea istorică a oștirii noastre, chemată din nou să apere porțile amenințate ale Europei, cum a fost din veac în veac, locotenentul de rezervă Pană Secăreanu s'a înrolat atunci cu trup și suflet în rândurile ostașilor noștri care au apucat calea de glorie a frontului.

De atunci trăia numai pentru luptă și victorie, uitând cu totul de sine — spre a se dărui numai luptei. Mânca și dormea mai întotdeauna cu soldații săi, pe care-i comanda cu o dragoste de frate mai mare, prețuindu-le vitejia și eforturile depuse pentru succesele regimentului său.

Făcea parte dintr'un brav regiment de artilerie care s'a distins într'un mod deosebit în grelele lupte ofensive și defensive din Caucaz și capul de pod Cuban.

In timpul luptelor din toamna anului trecut, dela Sud-Abinskaja, locot. rez. Pană Secăreanu îndeplinea funcția de ofițer de legătură cu infanterie, dirijând focul unui divizion de tunari din prima linie de luptă a dorobanților.

In ziua de 3 Octomvrie 1942, dorobanții aceștia năsdrăvani înaintau vijelios în sectorul lor, spre a pune mâna pe obiectivele ce trebuiau cucerite. Din cauza înaintării năvalnice s'a pomenit de odată descoperiți la flancuri.

In fața acestei situații, locot. rez. Pană Secăreanu se aruncă în mijlocul camarazilor săi primejduiți din compania 2-a și le dădu informații prețioase despre poziția și intențiile inamicului. Cu o hartă pe genunchi, studie apoi punctele unde trebuia să bată vârtos artileria noastră — ca să reducă la neputință gândul mișelesc al bolșevicilor. Luptă apoi cot la cot cu infanteriștii, dirijând cu precizie focul pustiitor al artileriei — prin ordine telefonice clare și energice.

Apăruse tocmai în momentul cel mai potrivit în mijlocul inimoșilor ostași — spre a le fi de un neprețuit folos, pentrucă sub focul artileriei, condus de el cu istețime, dorobanții și-au putut organiza îndată noua poziție de apărare și plecare la atac.

Dar în noaptea aceea grea, care coborîse peste poalele munților caucazieni — se petrecea ceva care îngrijora mult pe sergentul Duțu Simion. Stând puțin înapoia primei linii de bătălie, la un post înaintat de comandă, presimțea primejdia care-l pândea pe comandantul său.

Fără pic de ezitare, bravul sergent — care făcuse minuni de curaj cu puțin mai înainte, plecă în linia trăgătorilor, care clocotea încă de pe urma focului deslănțuit.

Printre cei căzuți la datorie găsește pipăind pe locotenentul Pană Secăraanu, alături de caporalul Ilie Crăciun, un pui viteaz de oltean, și fruntașul Tiu, care nu și-a părăsit comandantul nici o clipă.

Așa a vrut și a murit acest ostaș cu profilul de luptător născut, gata de suprema jerfă pentru biruință.

Prin structura sa sufletească, prin lepădarea de tot ce era omenesc în ființa sa și prin sensul cum a înțeles să se jertfească pentru Patrie, locotenentul rez. Pană Secăreanu rămâne una dintre figurile alese ale răsboiului nostru pentru reîntregire — înconjurat de aureola unui erou de legendă.

Serg. t. r. ION I. POGANA

UN EROU

Care dintre vânătorii de munte ardeleni nu l-au cunoscut pe veselul plutonier Stâncel Vasile?

Era din Aiudul marilor frământări naționale și de mic copil a îmbrăcat haina mândră a vânătorilor de munte.

Sportmen neîntrecut, plutonierul Stâncel Vasile stârnea admirație în toate participările concursurilor de sky pe care îl auzai mereu spunând: „Fraților, să ne ținem bine, vine iar dracul ăla dela „șase" și nu știm pe unde vom scoate cămașa''!.

Sky-urile au fost marea lui pasiune, și de aceea întotdeauna în frunte. Le iubea așa cum își iubea cei trei copilași de acasă. Generații întregi de skiori au trecut prin mâna lui, instruindu-i cu o dragoste părintească. Examenul cel mare l-au dat în luptele din iarna anului 1941, când skyorii români au stârnit admirația lumii.

Plutonierul Stâncel a fost și primul meu profesor care m'a inițiat în tainele sportului alb.

Era mereu surâzător, zglobiu ca un adolescent. Nu l'a văzut nimeni vreodată abătut, cu toate că avea greutăți familiare destul de mari.

Pe front a luat parte la toate luptele Batalionului nostru. Vestea morții lui eroice ne-a durut mult.

Cu plutonierul Stâncel eram prieten bun și stam de multe ori la taifas. Adeseori îmi spunea:

„Zău, d-le sublocotenent, frumos ați mai scris despre moartea caporalului Blaj Dumitru. Să scrieți ceva și despre mine, atunci, când mă voiu cununa cu mine, atunci, când voiu cumineca cu veșnicia''!

— „Tu n'ai să mori, Vasile, îi spuneam eu, deoarece nu te lasă buchetul de copilași pe cari i-ai lăsat în țară, numai cu mama lor. Când am auzit că urma să plece în concediu m'am bucurat din tot sufletul. Era vesel din cale afară, par'că nu călca pe pământ de bucuros ce era. „In curând va fi în țară, în mijlocul îngerașilor săi''!.

Dar destinul a fost mașter cu el. Bucuriile revederii s'au frânt, și aripile morții au fâlfâit peste sufletul lui de aur.

Și mai avea doar două zile până la plecarea lui. A murit cu pușca în mână, apărându-și țara și neamul, așa cum îi stă bine unui luptător de elită.

— „Ardealul vremurilor românești își scutură mereu petalele''!

IOSIF BĂTIU

Observator de artilerie

GHIDRAN FACE ULTIMUL POPAS

Ghidran era calul răsfățat al escadronului.

Un păr murg închis, puțin șărguiat pe crupe — îi acoperea corpul frumos și svelt.

In galop sau în trap, sau numai la pas, dacă ar fi mers, el ținea gâtul mereu încordat într'un dublu cot, coada o ridica aproape la orizontal, iar picioarele de dinainte le asvârlea pe pământ cu hotărîre, după ce le îndoia dela genunchi într'un unghiu drept, de parcă ar fi fost la paradă.

Ținuta-i impunătoare îl făcuse cunoscut tuturor. Când silueta lui străbătea câmpul, — chiar la capătul puterii de vedere a omului, — oricine își dădea seama că: „Acela e... Ghidran"!...

Luase parte la toate luptele începute în Nordul Moldovei și purtate la Bug, la Nipru, Jeisk, Anapa, Krasnodar, etc.

Scăpase neatins de schije și de boală. Tocmai se împlinise doi ani și trei luni de când nu văzuse țara și nu avusese altă răsplată decât o porție de ovăz în plus și câteva bucăți de zahăr pe care le primea la întoarcerea din misiune. Și... cine știe?.., poate că îl apucase și pe el din când în când, dorul de locurile prin care sburdase, căci adeseori se oprea în mijlocul câmpului, monoton și trist, întorcea fața către apus, ridica privirea în sus, apoi necheza puternic de două ori!...

Glasul lui se pierdea în nemărginirea stepei, căci în jur nu era nici pădure, nici vâlcea și nici zăvoi cu arini, — așa cum știa că a lăsat în țară.

Toți îl socoteau acum un adevărat purtător de noroc al escadronului și în orice caz, cel mai vechi și mai neobosit... luptător. Dintre stăpânii care-l schimbaseră în decursul lungilor bătălii, mulți erau acum în țară și mulți căzuseră răniți în șeaua lui. Numai Ghidran scăpase rămânând să poarte mai departe faima și norocul escadronului.

Dar în ultima bătălie din regiunea Berdiansk, o schijă i se înfipse adânc în spata piciorului stâng. Din acel moment privirea îi era tristă și două șiroaie vecinic umede i se scurgeau pe fălci în jos.

Ședea mai mult culcat! Când medicul se apropia să-i îngrijească rana, el întindea gâtul pe pământ, gemea greu, închidea ochii și rămânea așa pierdut; iar dacă-l ridicau în sus, abia făcea câțiva pași, cu piciorul rănit suspendat în aer, de parcă i-ar fi fost teamă să-l apropie de pământ. Mulți și-au dat cu părerea că trebue împușcat pentru a-i curma suferințele. Dar cine ar fi întins arma să tragă în Ghidran?...

Insuși medicul veterinar, — deși pentru el constituia o povară — s'a opus, cerând permisiunea de a încerca să-l vindece.

După o îngrijire plină de răbdare, în care sufletul medicului a lucrat în aceeași măsură ca și bisturiul, Ghidran începu să se sprijine aproape bine pe piciorul bolnav. Toți erau veseli și aveau convingerea că „Ghidran e salvat"...

Ne strângeam în jurul lui, îl mângâiam pe cap, îl scărpinam pe gât și-l băteam ușor cu palma peste piept, spunându-i: „Lasă, Ghidrane, o să te faci bine"...

El ne privea cu ochii triști și umezi, apoi întorcea capul către rană, vrând parcă să ne arate că schija blestemată îi rupsese o bucată din osul spetei, tocmai acolo unde se leagă cu osul pieptului și dacă ar fi avut grai, desigur că ne-ar fi răspuns: „Totul e zadarnic".

Intr'o dimineață cu ceață groasă și bură de ploaie, primim ordin să ne mutăm pe o altă poziție In coada coloanei, era Ghidran, iar în urma lui medicul veterinar La început păru că merge bine, însă după 2—3 km pasul începu să i se înmoaie, iar șchiopătarea deveni din ce în ce mai adâncă. Rămase de coloană tot mai mult. Medicul, care pusese atâta suflet în vindecarea lui, mergea alături de el, îndemnându-l:

— Hai, Ghidrane, hai, că nu mai este mult!...

Drumul desfundat făcea să i se înfunde tot mai tare copitele. Se oprea în loc, privea trist după coloana ce se pierdea în zare, îl apuca tremurăturile și se clătina într'o parte și'n alta, părând că e gata să cadă jos. Apoi, — cu un gemăt scurt punea capul în pământ și iar mergea 20—30 pași. Opririle deveneau din ce în ce mai dese. Nu mai putea!.. Se vedea că suferă groasnic. Mai făcu o sforțare, dar nu pentru a continua drumul, ci pentru a se trage lângă o șiră cu paie risipite așezate în dreapta drumului, ce șerpuia în pustiul acela de stepă.

Acolo se trânti deodată cu un sforăit prelung, se întinse cu gâtul pe pământ și începu să respire rar și adânc. Medicul înțelese că nimeni nu-l mai poate salva. Câteva clipe se sbătu într'o cumplită frământare sufletească: „Ce să facă? Să-l lase aci singur, sbătându-se în durerile morții, sau să-i ridice chiar el vieața?... Cine îi va da lui mâncare și apă pentru zilele pe care le mai are de trăit? Dar dacă străinii, care nu vor ști cine a fost Ghidran, vor veni și-l vor omorî aci cu pietre, sau cu ciomege, pentru a-i lua pielea?

Nu!... Măcar de chinurile acestea trebue scutit!...

Și medicul, cu durerea cu care arabul a înfipt pumnalul în gâtul lui El-Zorab, scoase pistolul și apăsă pe trăgaci O răpăială scurtă, pornită din mâna care tremura cu putere și... totul se sfârșise!...

Pocnetele se pierdură și ele în pustietatea și nesfârșitul stepei, fără ecou, ca și odinioară nechezatul lui Ghidran, iar stropii de ploaie cădeau parcă tot mai des, ca niște lacrimi ale cerului peste trupul lui Ghidran, ai cărui mușchi încă se mai contractau ca o ultimă pâlpâire de vieață!...

Sublt. D. BUNESCU

Hei, noroc viteji români!

In amiaza vieții arde facla soartei desgolite,
Peste glia'nsângerată cad visările-adormite;
Se desprinde frematarea armelor pocninde'n zare;
Și'n utrenia târzie vitejia e'nălțare...

E sinistră, volburată, vieața celor care luptă;
Și'ndârjita vitejie prin noian de moarte-i ruptă.
Merg ostașii prin ogoare cu vieață'nsămânțate,
Unde Țara Românească peste vremi mereu va bate.

Hei..., noroc, români din veacuri! cu mărețe sacrificii
Din mormântul vostru umed se înalță'n edificii,
România Nouă, Mare, cu puteri de veșnicie.
Jertfa voastră'nmarmorată, vremuind cleștar, e vie!

FANE GEORGE PAJIȘTE

Reflector pentru apărarea antiaeriană

La vânătoare de bolșevici

Dela Warenikoskaja la Wessoly sunt pe drum 20 km, în linie dreaptă. Intre acest drum și apa Kubanului se închide o salbă de limanuri, de bălți și canale, așternute cu trestie și papură.

Pâlcuri de bolșevici, infiltrați prin stufării, pricinuiau atacuri izolate caravanelor de aprovizionare, și mai ales serveau ca observatori înaintați.

Pentru a curma această stare de lucruri, căpitanul Călinescu Vasile, comandantul unui escadron de cavalerie, primi însărcinarea să alcătuiască o expediție de curățire.

70 de cavaleriști și 30 de grenadieri germani încep pregătirile de organizare, ca în zorii zilei următoare, la ora H, expediția că plece dela „digul morții", din fața pădurii Wessoly.

A doua zi dis-de-dimineață, cele 10 bărci de cauciuc alunecau în cea mai mare liniște pe luminișul apei leneșe a Adagumului, purtând pe expediționari îmbrăcați foarte sumar: arma atârnată după gât, sacul de munții pe șold, câte un bidon cu apă și pâinea de războiu, înghesuiți în pungi impermeabile.

Cerul e senin și dinspre Kuban adie un vânt ușor, care tălăzuește pădurea de trestii producând un fâșâit continuu. E timp favorabil de „roadă bună", de oarece clipăcitul apei, bătută de lopețile ușoare, nu mai poate fi auzit. Cel mai mic sgomot le-ar atrage atenția bolșevicilor de pe linia frontului și soarta expediției ar fi periclitată.

„Argonăuții Kubanului", după cum i-a denumit un camarad german, străbătură câtăva vreme prin coridoarele canalelor, fără să li se întâmple ceva. La un moment dat, rețeaua de apă închizându-se, cu greu se putea croi un loc de trecere prin smârcurile de apă stătută, pardosită cu trestii putrede. Aici este patria tuturor orătăniilor de baltă.

Deșteptate din somn, se înalță către cer, stol după stol, și în gălăgie mare, dau târcoale locului de unde se înșirue caravana noastră.

Intocmai ca gâștele sacre din Capitolium, ele dădură alarma bolșevicilor de pe linia frontului, care bănuind că se întâmplă ceva neobișnuit, deschid către noi o pânză de foc.

Din acest moment nimeni din caravană nu mai mișcă. Din fericire gloanțele retezară firul trestiilor mult mai departe. Acest pericol odată trecut, expediția porni mai departe.

Căpitanul, deși a înlocuit pintenii cu busola navighează după cele mai perfecte reguli. Cu harta în mână își croiește drum prin ochiurile bălților.

Deodată, într'un luminiș, o rafală de mitralieră rupse liniștea. Căpitanul manevră o dibace învăluire a locului de unde părâia mitraliera. Cei patru ocupanți ai plutei de lemn, văzându-se încercuiți de cele zece bărci și în fața celor 100 țevi îndreptate înspre ei, se predau.

In mare grabă, pluta lor este remorcată caravanei, iar mitraliera și celelalte scule de războiu sunt capturate.

Toți prizonierii albi ca varul, deoarece lipitorile și țânțarii le căptușiseră pielea de înțepături. Fără multă discuție, ei arătară rețeaua celorlalte cuiburi de bolșevici.

Nu departe de acest loc, un alt bolșevic singuratic, pe un atal de stufării, își vede liniștit de lucru, întinzând la soare peștii proaspeți vânați. Nu mică îi fu mirarea când se văzu înconjurat și somat să se predea. Fără a mai aștepta o a doua invitație, își strânse legătura cu provizii, predă arma și se încolonă în luntrea celorlalți „tovarăși".

Vânătoarea se făcu în condițiuni neașteptate. Rând pe rând bolșevicii sunt capturați, predându-se la somațiile pe care acum le fac chiar tovarășii lor.

Către seară, avioanele Rata încep să dea târcoale stufăriilor pentru a inspecta lanțul posturilor. Tot captivii sunt aceia care rezolvă și acest moment dificil, de oarece ei trag rachete luminoase, semn de liniște și de „credință".

După 14 ore de navigație, expediția se înapoiă la locul de plecare, cu o roadă într'adevăr bună.

Prima grijă a căpitanului a fost un telefon dat bucătarului dela trenul de luptă.

— Allo, allo, Hönig! azi vei găti mâncare pentru încădată câți suntem noi, pentrucă avem „musafiri distinși" la masă...

Serg. t. r. MIRCEA GREGORIAN

Soldatul german

[redacted]

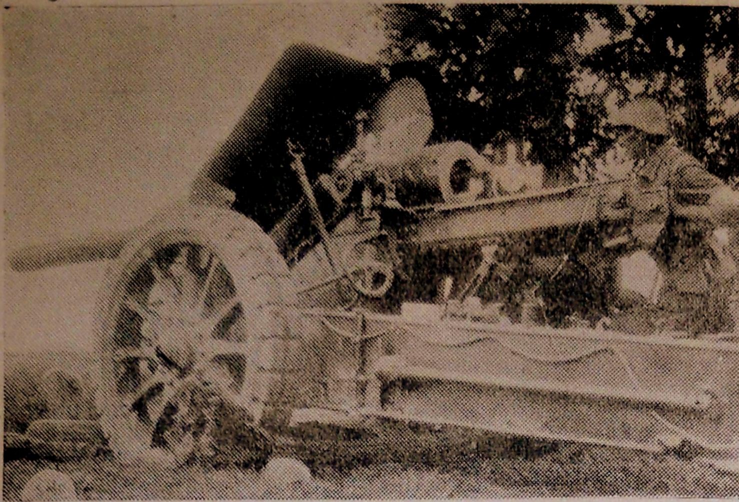
Generalul de armată Dietl, comandantul suprem al frontului Murmansk, a luat cuvântul la o întrunire populară la Muenchen, declarând că niciodată în istoria europeană nu a fost atât de brutală voința de a distruge Germania, ca în acest războiu.

In fața declarațiilor bolșevice, după care „sânge se împarte", trebue să fie cuvântul de ordine al armatei sovietice, precum și că 10.000.000 de germani vor trebui să lucreze forțat 10 ani în Uniunea Sovietică, soldatul german știe că el luptă acum pentru viitorul poporului german.

Caracteristica soldatului german, chiar și în cele mai grele bătălii de material, este formată din credință, siguranță și voință neînfrânată pentru victorie.

Soldatul german este superior din toate punctele de vedere inamicului și mai ales este superior bolșevicilor. Acest soldat german a făcut față tuturor situațiilor și dela el nu se poate aștepta decât un singur lucru: victoria finală.

Făcând apoi un tablou al legăturii dintre front și patrie, generalul Dietl a subliniat că soldatul de pe front s'a bucurat în acest războiu de cea mai mare atenție din partea patriei. Poporul german știe să stăpânească în cea mai mare măsură greutățile războiului.

Revizuirea unui tun greu înainte de tragere

Falsa propagandă sovietică

Nicio altă țară n'a folosit propaganda cu mai multă stăruință în fals, cu mai joasnică înșelătorie decât Rusia Sovietică. Totul trebuia ascuns înapoia fațadelor, totul trebuia mascat pentru a nu arăta lumii brutalizarea celor mai elementare norme de conviețuire omenească. Suveranul Pontif Pius al XI-lea condamna cu adâncă mâhnire „diabolica propagandă", încercând să atragă mulțimea cu tot felul de înșelătorii...". Se cunoaște de asemenea deziluzia încercată de marele scriitor francez André Gide, după drumul făcut în Rusia, care îi desvălui la fața locului o neomenoasă experiență, într'o vreme când granițele erau atât de strașnic închise încât nu străbătea decât falsa propagandă sovietică. Războiul cu Finlanda a fost o primă alarmă pentru Europa civilizată, când provocarea sovietică nesocotea libertatea și independența țărilor mici. In același timp, înșelându-ne asupra capacității sale militare, prin folosirea unui material prost, pentru a ascunde în fața lumii amenințate pregătirea uriașă a mașinei de războiu. Dar îndeosebi, războiul acesta ne a destăinuit cu prisosință falsul criminal al propagande sovietice și completa părăsire a căilor cinstite de către bolșevici. In zilele acestea întrunindu-se ziariștii și reporterii bolșevici, au hotărît intensificarea propagandei. Cunoscutul scriitor Ilia Ehrenburg a făcut un amănunțit raport asupra felului cum trebue să se întărească ura împotriva dușmanului. Câtă distanță este într'această înverșunată răspândire a urii și cavalerismul chiar în adversitate, „cinstita adversitate", cum scrie Miguel De Unamuno. Dar și Achille, luptându-se cu Lycaon, în acele vremuri vechi ale Grecilor, îi spune dușmanului său, cu omenoasa compătimire: „Mori amice" (Philos). Dar această falsă propagandă nu a folosit numai pentru a întări moralul războinic al soldaților, ci e în același timp o împrăștiere a doctrinei revoluționare. Profesorul Ewetschine, dela Academia de Războiu din Moscova, vorbea despre „războiul social", despre aspectul revoluționar al războiului ce se va întreprinde. Iar ca model elogia în două volume geniul lui Gengis-Khan, insistând asupra folosirii tuturor pasiunilor și justificând orice metodă pentru „mișcarea de invazie..." Așa încât propaganda răspândită prin manifeste aruncate din avion sau prin scrisori falsificate ale prizonierilor nu ne mai pot mira. Astfel într'o scrisoare, un prizonier e silit să scrie că Basarabenii au primit cu dușmănie trecerea armatelor române peste Prut, aflându-se în deplină liniște și prosperare sub sovietici. De sigur această propagandă nu mai poate prinde. Cei care au fost în Basarabia au putut constata încă după multă vreme dela eliberare, spaima de care erau cuprinși, din cauza faimoasei „mașini negre" din miez de noapte. Și îndeosebi soldații sunt cea mai bună mărturie a emoționantei primiri cu care au fost întâmpinați, în freamăt de bucurie, ca într'o mare deslegare a inimii de sub povara sovietică, de către populația Basarabiei. Redăm declarația unui basarabean din care se vede aspectul neomenos al stăpânirii bolșevice: „Bolșevicii fiind siliți să ție massele sub teroare aveau un aparat polițienesc enorm. Agenți secreți și de miliție mișunau peste tot. Fiecare persoană suspectă era ridicată și îndepărtată pe veci. Arestarea se făcea numai în timpul nopții. Ridicarea aceasta se făcea prin două metode: arestarea și trimiterea la judecată și deportarea fără judecată, care era cea mai folosită. S'au trimis din Rusia în fiecare sat „agitatori" care făceau propagandă să ne băgăm la comuniști și contra românilor...".

După un an de teroare și de deprimare a populației băștinașe, după un an de continuă amenințare cu deportarea, basarabenii, în afară de motivul național, nu puteau să nu aștepte ca pe o salvare dela înec trecerea soldaților noștri peste Prut. Și toate încercările sovietice de a răspândi printr'o propagandă deghizată, rămân fără rost, căci orice încredere în literele lor tipărite a fost ștearsă, în urma atâtor minciuni și atâtor încălcări a cuvântului dat atât în relațiile interne cât și în cele internaționale. Propaganda sovietică se pierde astfel în pustiu cum se pierde și floarea tineretului poporului rus, — svârlit în măcel — de o mână de profitori ai regimului bolșevic, urît de întreaga lume civilizată...

SLT. REZ. CORIOLAN GHEȚIE

Ultima noapte a unui mare pod de pe Nipru

Câte poduri se construiesc și se distrug de pionierii noștri în decursul unui războiu de mișcare? Noi îi știm pe pionierul german îndemânatec și deschizător de drumuri, capabil de a înlătura repede orice obstacol ce s'ar opune în calea unei trupe.

Podul însă despre care este vorba nu este produsul provizoriu al unei construcțiuni grăbite. El poartă numele cuceritorului unui mare oraș pe Nipru, are o lungime de 1.600 m și s'a construit în decursul unui an în spatele frontului german înaintat adânc în țara inamică.

Era deci o surpriză pentru noi, când aflarăm că podul va fi aruncat în aer noaptea viitoare la ora X. Cine dintre noi, în ultimele săptămâni, și-a pus nedumerit întrebarea, care ar fi motivele mișcărilor noastre sistematice de desprindere, de un timp încoace știe despre ce este vorba. Se înțelege dela sine că distrugem podurile în calea spre noile noastre poziții, nu pentru a renunța definitiv la o reîntoarcere, ci numai pentru a împiedeca în mod serios pe adversar în înaintarea sa desordonată. Coloanele uriașe ale populației refugiindu-se înaintea bolșevicilor și încredințându-se ocrotirii armatei germane, toate animalele mari din teritoriile părăsite și bagajele noastre mari au trecut podul acum câteva zile. Din cauza puternicei apărări antiaeriene la capetele de pod și supremației absolute a aviației noastre, bolșevicii nici nu încearcă să stingherească din partea aerului în mișcările unităților noastre și a materialului, mișcări executate într'o ordine desăvârșită. După bagaje urmează, timp de două zile, unități de luptă de toate felurile.

Este ultima amiază înaintea nopții din urmă a podului nostru. Numai trei batalioane ale ultimului regiment, câteva tunuri de asalt care blindate și vânători de care blindate mai întâmpină, ca ariergardă, pe dușman și formează ultimul zăvor al capătului de pod dispre răsărit. In timpul nopții, materialul rulant va trece podul. După distrugerea podului ultimele batalioane vor trece râul, în primele ore ale dimineții, cu ajutorul bărcilor de asalt. Totul este studiat până în cele mai mici amănunte și decurge conform programului. Stăm la miezul nopții pe pod, peste care trec bubuind blindate peste blindate tunuri de asalt peste tunuri de asalt, tunuri anticar pe afete automate. Când ele ajung la partea mai ridicată a mijlocului podului, siluetele lor se desemnează ca niște fantome în lumina incendiilor dinspre răsărit de pod, care nu vor lăsa bolșevicilor decât ruine și grămezi de cenușă.

Pe când mai trec ultimele blindate peste pod și ele mai încearcă să se strecoare, căruțe răzlețe țărănești, cu populația civilă refugiată și chiar câte un călător greu încărcat, grăbiți în fuga lor să ajungă malul de apus al Niprului, pentru a scăpa încă în ultimul moment, de chinurile bolșevicilor din teritoriile evacuate de armata germană, s'a făcut ora 2 dimineața. Părăsim podul și ne îndreptăm spre casa detașamentului podului, unde se găsește dela ora 16 comandantul pionierilor de armată, ca ofițer responsabil pentru reușita distrugerii și în calitate de comandant al podului. Aici trăim momente de neuitat.

Intre 4 și 6 dimineața s'a ajuns așa de departe, încât în orice moment se poate conta cu explozie. Ne-am retras la periferia zonei de siguranță, care are un diametru de 2 km.

Fâșii dese de ceață s'au ridicat în orele de dimineață de pe apa Niprului. Plouă încet. De ore, nenumărate perechi de ochi se îndreaptă, într'o așteptare încordată a marelui moment, spre locul unde, în revărsatul zorilor, se zăresc, ca niște umbre, tot mai deslușit, contururile podului, lung de 1.600 metri. Noi rezistăm oboselii unei nopți nedormite și desmorțim, în frigul dimineții, membrele noastre.

Iată, este ora 6 și 10 minute. O rachetă se ridică spre cer. Câteva secunde mai târziu vedem în ceața lăptoasă dinspre pod o țâșnitură de flacări de un roș închis, care se întinde peste toată lungimea podului. Aspectul fantomatic dispare apoi repede iarăși în ceața norului exploziei, amestecându-se cu ceața albăstruie a dimineții. S'au scurs câteva secunde, și abia atunci, ca un uragan, ajunge la noi bubuitura detunării încărcăturii explozive, însoțită de o presiune înăbușitoare a aerului, ca și cum iadul ar vroi să crape. Iarăși trec câteva secunde până ce auzim prăbușirea sgomotoasă a sfărămăturilor podului aruncate în aer și apoi căzând în apa fluviului. Același spectacol se repetă încă de două ori la doi pilaștri de pod, care sar în aer la intervale scurte, deoarece încărcătura lor explodase ceva mai târziu. Totul pare ca ultimele suflări și svârcoliri ale unui mastodont din erele trecute. Soarta podului s'a împlinit. O liniște sinistră cuprinde locul acestei întâmplări fantastice.

In luciul unor incendii se conturează, încetul cu încetul, din ceață și din norii de fum grămezile de sfărămături. Pionierii noștri au realizat un lucru desăvârșit. Numai pilaștrii atârnând pieziș în aer și traverse de fier căzute în fluviu au mai rămas. Podul nu mai există. Precum prin sârguința mâinilor germane podul a căpătat vieață, așa a trebuit să cedeze pumnilor de pionieri germani, pentru a lua dușmanului orice nădejde de a traversa cu ușurință marele fluviu.

Dr. A. NAGEL

O SERBARE
a muncitorimii
româno-germane

Oficiul „Muncă și Lumină" din Ministerul Muncii și organizația „Kraft durch Freude" a grupului etnic german din România au avut buna inspirație de a organiza un festival comun, în care muncitorimea celor două popoare în luptă pentru apărarea civilizației au demonstrat, cu acest prilej, însușirile ei artistice.

Această mare și frumoasă manifestație a avut loc în sala Centrului „Muncă și Lumină", și a fost onorată cu prezența d-lui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului și a d-lui Baron Manfred von Killinger, ministrul Germaniei în România.

Cu acest prilej, d-l arhitect D. Enescu, ministrul muncii, a rostit următoarea cuvântare:

„Două popoare în luptă comună pentru apărarea creștinătății și a civilizației, manifestă azi și însușirile lor de ordin artistic.

Cele două organizații ale timpului liber după muncă: „Kraft durch Freude" și Muncă și Lumină, completează în acest fel acțiunea sprijinită de conducerea celor două State, ridicându-se pe planul unei vieți superioare.

Răspunzând invitației remisă prin d-l ministru von Killinger, trimitem la Berlin o echipă de jocuri și cântece românești, care va prezenta în cadrul festivităților ce vor avea loc acolo cu prilejuit a 10 ani dela înființarea organizației „Kraft durch Freude", strălucirea și renumele României, ilustrate de marea noastră armată. Această echipă va executa câteva din numerele programului fixat.

In acest fel pregătim azi, bucuria de mâine a sfârșitului războiului și a victoriei finale.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, prin cântecele noastre care sunt totdeauna imnuri de slavă și cântece de biruință, să dea sănătate celor doi mari conducători de State: Mareșalul Antonescu și Fuehrerul Adolf Hitler".

A urmat apoi un bogat program artistic executat de organizațiile muncitorești „Muncă și Lumină" și „Kraft durch Freude", mult aplaudat de întreaga asistență.

Glume

CÂT P'ACI!

— Era cât p'aci să mor dintr'un accident de automobil!
— Vai de mine! Dar ce ți s'a întâmplat?
— Păi n'ai citit în ziare că mașina Nr 2.286 B a căzut într'o prăpastie... Și eu am Nr. 2.285!

BEȚIVUL

— Cămila e un animal care muncește opt zile fără să bea!
— La mine e contrariul!

TOT UNA-I

O duduiță așteaptă în pat. La ușe se aude un ciocănit discret.
— Tu ești, Ticule?
— Nu...
— Intră!

FAPTĂ BUNĂ

NEVASTA: Dă-mi exemplul măcar de-o faptă bună pe care ai făcut-o în vieață!
BĂRBATUL: Te-am împiedecat să mori fată bătrână!

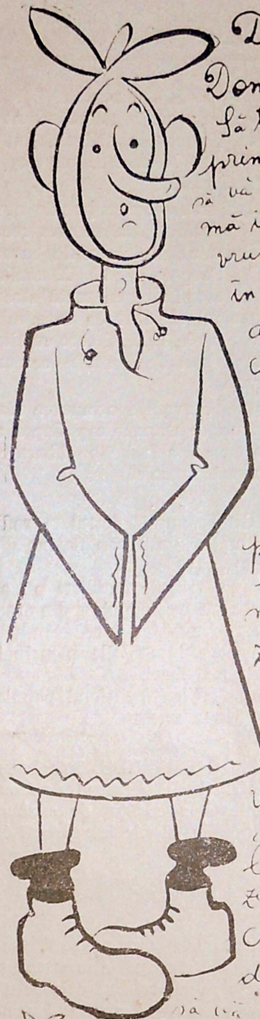
SÂNGE RECE

Un bărbat aflând de aventurile nevestii sale, se repede în dormitorul acesteia și îi strigă:
— Mizerabilo, știu totul!
— Te lauzi, îi răspunse calmă consoarta. Ia să vedem, știi în ce an a fost bătălia dela Mirăslău?

Foaie verde trei căline

Foaie verde trei căline
Arde inimioara 'n mine
După cel ce nu mai vine.
Inimioara 'n mine-i arsă
După badea dus de-acasă.
Inimioara 'n mine-i scrum
După badea dus la drum.
Ah! săracă inimioară
Mult mai arzi în foc și pară
După badea dus din țară;
Mult mai arzi ca un cărbune
După badea dus prin lume.

Epistoliile fruntașului Neață

Dân București unde sunt în Spital
Domle sublocotenent Boian
Să trăiți mai întâi și pormă aflați că primii scrisorica matale dar nu putui să vă răspund fincă mânbolnăvii și doctoru mă interră în Spital cu toate că eu nu vruxi dă loc, că ce adică dacă am înghițit fo 40 zeci dă aspirine și am băut un clondir cu Clarnol! Acu fincă nu mă mai arde pă pipt și nu mai îmi vâjie capu ca o batoză de treerat puxi mâna pă toc luai hârtie și zic săi scriu lu don sublocotenent Boian săi spun că duxi scrisorica pă care dânsu mio dete so duc domnișoarii lui aia frumoasă dă pică și săi mai spun că și donșoara aia da doua dăi zice Cela e bine merci și trimete un vagon dă guriţe și unu dă ofofuri. Alfel domnule sublocotenent toate e bune și auzii dăla niște camarazi dă vitejiile matale și care îmi mușc mâna dă necaz că nu fuxi și io acolo lângă matale să ne distrăm cum zic ăștia dăla oraș cu ciolovecciiiiiiii...
Al dumitale fruntaș carele vă dorește și carele dălia așteaptă să vă vadă așa chipeș cum sânteți.
Neață

Strigături

Mă dusei prin iarbă deasă
Mă'ntâlni c'o mândră-aleasă;
Trupul ei era din flori,
Buzele din sărbători.

Frunză verde nucă sacă,
Nu-mi trebue boi și vacă,
Numai mândra ca să-mi placă
Boi și vacă îmi voiu face
Dacă mândra mie-mi place.

Bate vântul, iarba'n spică
Dorul mândrii rău mă strică
Bate vântul iarba crește
Dorul mândrii mă topește.

M'a mânat maica d'acasă
Să joc fata a frumoasă
A urîtă șade-acasă
Să grijească de găini
Ca să ouă în vecini.

Mândra care-mi place mie
N'are brazdă de moșie
Numa fluturași la iie
Moșia e măsurată
Pe o margine de vatră.

Dragi mi-s fetele, dragi,
Vara culegând la fragi
Că's multe și mărunțele
Și-mi petrec ziua cu ele.

Dragi îmi sunt boii și caru
Și mândruța, arz'o jaru.

Neață camufla

Unde e Neață?

GHICITORI

Am un arici lătăreț
Tot cu țepi pe trupuleț
El pământul răscolește
Și sămânța o'nvelește.

(Grapa)

Am două găini:
Una albă și una neagră
Când neagra adună,
Cea albă împrăștie.

(Ziua și noaptea)

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Bietul Neață! Îl duce la spital!

— Hei, oprește birjar că am puț'nă treabă!

— Ce zici, frate, de ăsta?
— Păi drac mort, ai văzut?

— Așa! Acum, dă-i drumu' birjar!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MONITORUL OFICIAL din 3 Noemvrie 1943, publică I. D. R. prin care M. S. Regele Mihai I a luat proprietatea și comanda onorifică a Batalionului de Gardă Regală pe data de 6 Septemvrie 1940.

INTR'UN APEL făcut zilele acestea, Majestatea Sa Regina Mamă Elena roagă pe toți oamenii de bine să dăruiască ochelari vechi (albi, colorați, lentile de ochelari, rame) pentru ostașii suferinzi de ochi: miopie, presbitism, ochi slabi, sensibili.

Acești ochelari vor fi reparați într'un atelier special și vor fi predați ostașilor.

Colecta de ochelari vechi se impune astăzi, când tehnica optică este ocupată în alt domeniu, când materiile prime pentru producția ochelarilor lipsesc, când toate eforturile celor ce lucrează în această direcție sunt neîndestulătoare.

Dăruitorii sunt invitați a depune ochelarii la Palatul Regal din calea Victoriei (biroul de informații), iar persoanele care nu se pot deplasa sunt invitate a înștiința la aceeași adresă print'o carte poștală, spre a trimise să se ridice obiectele donate.

Majestatea Sa Regina mulțumește călduros tuturor acelora care vor răspunde la apelul Său, contribuind la această operă prin darul lor.

ZILELE TRECUTE cu trenul de Odesa a plecat din Gara de Nord spre front echipa Nr. 1 de teatru a M. St. M.

Cunoscută de mult în lumea ostașilor care luptă în prima linie a frontului, echipa merge și de astădată să descrețească frunțile bravilor noștri, să anine joc de lumini pe obrajii afumați de praful de pușcă.

Prin această echipă țara își întinde mâinele bucuriilor celor de dincoace de Nistru până departe la Crimeea peste mare pentru ca să îmbrățișeze ca o mamă bună și să mângâie pe cei mai aleși din fiii săi, pe trimișii de astăzi și de totdeauna ai vitejiei și mândriei neamului românesc.

DUMINICA TRECUTA, Academia de Științe din România a ținut o ședință pentru comemorarea unui veac dela renașterea artileriei române.

D-l general Potopeanu, președintele secției „Geniu militar'', a rostit o cuvântare în care a făcut un istoric al artileriei române.

OFIȚERII ADMIȘI a urma cursurilei Școlii superioare de războiu, secția „Intendenței'', promoția 25-a și care au executat stagiul la Corpurile de trupă pe timpul dela 15 August—15 Noemvrie 1943, se vor prezenta la Școala superioară de războiu, în ziua de 30 Noemvrie 1943, ora 8, pentru începerea cursurilor.

ZILELE TRECUTE a încetat din vieață I. P. S. S. Gurie, fost mitropolit al Basarabiei.

Fostul păstor spiritual al Moldovei dela Nistru a închis ochii pentru totdeauna, regretat de toți acei care l-au stimat și iubit pentru meritele sale de mare cârmaci sufletesc și pentru vasta sa învățătură.

In Basarabia a desfășurat o dârză activitate pe tărâmul bisericesc și național, fapt care a determinat stăpânirea țaristă să-l exileze în mânăstirea din Smolensk.

In 1917, la Chișinău, a luat parte la evenimentele mari ale Basarabiei.

Prin moartea fostului mitropolit Gurie, ortodoxia pierde pe unul din vrednicii săi slujitori, iar credincioșii un bun păstor sufletesc a cărui memorie va dăinui multă vreme.

S'AU IMPLINIT 34 de ani de când și-a dat obștescul sfârșit doctorul Augustin Bunea, una dintre cele mai luminoase figuri cărturărești ale Ardealului și un vajnic luptător pentru libertatea românilor din această mult încercată provincie.

Ca scriitor, ca ziarist plin de avânt, ca orator cu o vie putere de convingere, nu s'a abătut o singură clipă de pe drumul luminos deschis de iluștrii săi înaintași: Gh. Șincai, Timotei Cipariu, Petru Maior și alți apostoli și martiri ai redeșteptării naționale.

DE PESTE HOTARE

UN EVENIMENT important îl constitue hotărîrile luate în prima adunare a Partidului Fascist Republican, ținută la Milano la 14 Noemvrie, sub președinția d-lui Pavolini.

Manifestul emis, care cuprinde noul program al partidului în vederea reorganizării Statului, are un vădit caracter socialist. Se pare că d-l Mussolini pune acum în aplicare cu toată străşnicia programul socialist cu care mișcarea s'a ridicat la 1922 și care cu timpul a fost frânat de anumite cercuri conservatoare.

Manifestul prevede continuarea războiului alături de Germania și Japonia, redresarea morală a Italiei și eliberarea țării de invazia inamică.

DUPĂ CUM anunță postul de radio Bagdad, situația din Liban devine din ce în ce mai gravă.

Până acum, trupele gaulliste nu au ocupat cartierele mai populate din orașe temându-se de populație, reducându-și activitatea doar la străzile principale și la piețele mai mari.

Numărul morților din sânul populației civile crește mereu.

O BRIGADĂ DE VOLUNTARI ruși ce luptă în rândurile germane pe frontul antibolșevic, a curățat de curând, într'o acțiune de 12 zile întreprinsă în zona din spatele sectorului central al frontului răsăritean, 100 de sate, nimicind pe bandiți și capturând și distrugând cu acest prilej mai multe cazamate.

COMISIUNEA consultativă a Ligii musulmane pan-indien a votat o încheere prin care se cere guvernelor britanic și anglo-indian să ia măsuri imediate împotriva foametei din India.

MAREȘALUL GRAZIANI, ministrul apărării naționale, a adresat Duminică, prin radio, o cuvântare către tineretul italian, la care a făcut apel spre a intra în noua armată republicană.

STÂRNEȘTE un deosebit interes în capitala Reichului articolul publicat de ziarul britanic „Tribune'', aparținând partidului de stânga, care spune că având în vedere ofensiva neîntreruptă de mai mult de cinci luni a sovieticilor sunt îndreptățite în tabăra anglo-americanilor temerile unei sleiri a Uniunii Sovietice.

MARȚI DUPĂ AMIAZĂ, a avut loc la Sofia înmormântarea victimelor atacului terorist anglo-american.

D-l Serafimoff, directorul presei bulgare, primind pe reprezentanții presei străine, a spus că atacul aerian anglo-saxon împotriva Sofiei este o acțiune inexplicabilă. Bulgaria în actualul războiu neucigând nici o cetățeană engleză și nici un copil, nu poate exista o acțiune de represalii, ci numai pur și simplu un atac terorist. Multele victime, printre care se află femei și copii, sunt cea mai bună dovadă. In raport cu numărul populației din Sofia, numărul victimelor este destul de mare.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta) și „ora Ostășească româno-germană" (Vinerea)

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit

Grație contraatacurilor date de trupele germano-române, putem spune că dela 1 Noemvrie încoace tăvălugul bolșevic a putut fi ținut pe loc dealungul întregului front.

Rezerve german din ce în ce mai importante încep să fie aruncate în luptă, iar contraatacurile devin din ce în ce mai dese și mai masive, chiar dacă acest lucru trebue să corespundă unor sacrificii mai grele decât până acum. Aceasta nu înseamnă însă că germanii vor aplica vreodată metoda de luptă disperată a bloșevicilor, care nu ține seama de pierderi.

In sectorul Kiew-Jitomir, rușii au realizat o pătrundere, neexploatată strategic până acum. In toate celelalte centre de greutate ale marei bătălii: punga dela Newel, autostrada Smolensk-Orșa-Minsk, sect[illegible] Gomel-Tchernigov, Niprul mij[illegible]ră (Kancv-Tcherkasky-Kremenciug), triunghiul Krivoi-Rog-Dniepropetrovsk-Zaporoje, Niprul inferior între Nikopol și Cherson, ca și în Crimeea, la Kerci și Perekop, atacurile sovietice executate sub forma unor masive lovituri de măciucă s'au spart în chip sângeros în fața rezistenței rigide.

Dacă ne gândim la cele întâmplate în iarna trecută, constatăm că situația de astăzi este departe de a putea fi comparată cu cea din anul trecut. In Noemvrie 1942, rușii se aflau la capătul unei retrageri pe care o executaseră de pe Doneț pe Volga și Caucaz, realizând o economie de forțe, în timp ce germanii erau aceia care se găseau desfășurați pe un front larg, după o ofensivă obositoare, având în spate un uriaș spațiu de stepă distrus, cu linii de aprovizionare lungi, luptând într'o regiune asiatică. (Volga, Stepa Calmucilor, Caucazia).

De data aceasta, rolurile sunt schimbate. Rușii sunt aceia care au în spate un mare spațiu pustiit și se găsesc la capătul unei ofensive grele.

De altfel oricât ar fi iarna rusească de aspră, totuși e altceva de a lupta în Ucraina și pe Pripet, decât în hăurile Volgei sau în stepele Caspicei, unde vânturile și gerurile Siberiei bântuie cu toată prospețimea lor înspăimântătoare.

Chiar în epoca actuală a luptelor, efectele retragerii strategice au făcut să scadă tăria atacului inamic.

Planul sovietic de a străpunge spre Pripet, este răsturnat de o dârză rezistență germană. Inamicul caută să lichideze rezistența dela Gomel, prinzând orașul și pozițiile înconjurătoare într'o mișcare de clește dinspre Nord și dinspre Sud (atacurile din sectorul Riecița). Rezistența germană e crâncenă și în acest sector, unde se concentrează un mare interes strategic, disputând inamicului fiecare palmă de teren.

Contraatacul german progresează în sectorul dela Sud de Jitomir și la Fastov, această acțiune alcătuind, împreună cu rezistența îndârjită a bastionului Gomel, cele două lame prin care comandamentul german ține prezentă asupra pătrunderii sovietice amenințarea forfecării. Bătălia este în plină desfășurare.

In Crimeea, noi încercări sovietice de debarcare în regiunea Kerci au fost sdrobite de forțele navale germane, iar atacurile date dela capetele de pod existente au fost respinse prin lupte în care au luat parte și care blindate.

La răsărit de Perecop, detașamente din regimentul român 38 infanterie, comandate de căpitanul Tabisa, au nimicit printr'un atac o companie inamică de aruncătoare de grenade.

Luptele din Mediterana

După ce forțele aeriene germane au atacat în mod eficace unitățile navale ușoare engleze, scufundând câteva din ele, trupele germane au debarcat pe insula Leros din Dodecanez.

Luptele din Italia

In Italia, vremea rea continuă să reducă la foarte mult activitatea de luptă din ambele tabere.

In sectorul armatei a cincea se semnalează totuși unele atacuri cu direcția Cassino, care au fost respinse de trupele germane prin contraatacuri.

In sectorul armatei a 8-a, mai multe atacuri date de trupele britanice dealungul văii fluviului Sangro, la Nord de Atessa, nu au dus la rezultatul așteptat.

In regiunea Isernia se semnalează contraatacuri germane foarte puternice, care au dus la recucerirea câtorva poziții situate pe înălțimi.

Frontul japonez

Marele Cartier General Imperial anunță că forțe aeriene de ale marinei japoneze au atacat în ziua de 17 Noemvrie forțe navale inamice în apele dela Sud de insula Bougainville, înregistrând următoarele rezultate: Un vas port-avion a fost scufundat pe loc, două vase port-avion de tip mijlociu, trei crucișetoare și un mare vas de războiu al cărui tip n'a putut fi constatat cu certitudine, au fost scufundate.

C. 67.276. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ — BUCUREȘTI.